

Anne Sofie

Okay, så du har tænkt dig at blive, du viger ikke mange øjeblikke hva´

så ubekymret du kan være i din selvstændighed, som et udvokset og stadigt voksende væsen

jeg kender, men bliver ved med at finde i andre afskygninger

Hvad vil du ? Tage en lille bid igen for at vise du er her.

Jeg tilsidesætter da mine behov for dine. Og forsvinder

Drama-krop lig med drama-sind og den anden vej rundt. Teenager.

Hele tiden nye tilstande, også dem du ikke har prøvet før, du skal bare følge med på hvad der nu sker. Du ved aldrig hvordan det er, kun én ting er efterhånden sikker; trætheden.

Du vågner træt og udmattet. Går som en sovende vågen, en sjælden gang føler du dig på en sær måde frisk, er det sådan det kan være, skal det være sådan nu, tænker den håbefulde naive, som du stadig kan være, og så spæner du rundt, så er det nu, hvad skal jeg vælge af alle de mange ting jeg har villet og vil, du ved jo godt det er en stakket frist den her momentane energi der ligger nøjagtigt i hylstrets yderside, indeni er du dyne, varm og fortættet og tung som én, ikke blot foran dine tanker og øjne, også helt inde. Du gør alting med den, i den, under den, der er sommerdyner og vinterdyner og vattæpper osv. Er det bare feber ? Hvad er hvad ? Hvorfor ? Hvad skal jeg gøre ? Altid en ny lille smerte, ømhed, spænding et nyt sted, og så er der dem der ligger de samme steder, som du kan løsne ved at trykke på dem, eller trykke på andre punkter i kroppen, så letter de, som en lidelsens mikro-orgasme midt i det tunge og spændte, som opstår og skal løsnes igen uden ende. Trætheden, ubehaget snor sig i sine egne baner, du bevæger dig med og imod, hele tiden afvejet, alt afvejes, til du ikke kan holde mere. Igen igen igen. Udenfor din vilje. Hvad var det nu din vilje var. Den ændrer så meget form i takt med kroppens. Når det ind imellem letter, er alt så klart at det skær i øjnene. Der er så mange andre følelser i verden. Forfra, re-set og direkte tilbage igen. Først her så der, kan det bevæge sig ud i yderste led af kroppen og væk. Venter på at jeg ikke føler mig syg og træt, så kan jeg gå ud, nå nej, jeg må jo ud. Men jeg ligner nok ikke andet end syg og træt. Og jeg vil gerne skjule hvordan det er, for så føles det mere som hvordan jeg gerne vil have det til at være. Hvorfor forsøge så

hårdt eller lindre lidelsen lidt, hvorfor ikke bare forflytte eller overdøve. Rid på bølgen og lig dig fladt ned. Bliver det kun værre, tænker du hver gang du mærker en ny ting eller den gamle trætte udbændte følelse, som træet med træet på. Jeg ved at der findes et energisk, vildt, positivt, handlekraftigt individ et sted derinde.

Måske krymper det kun ? Hud over knogler, eller var det et forbigående glimt i et sidespejl,.. Jeg bliver ved med at søge i spejlet som ikke giver svar.

Det er nok nemmere jeg ligger mig ind i hulen, så er der ikke nogen lyst der skal udfries, jeg sættes ikke tilbage. Okay så det er bare en af de her dage, og dagen efter er også en af de her dage og dagen efter er også.. indtil jeg nægter at ligge, fuck dét, fuck dig krop, nu gør vi dét her, for det bestemmer Jeg !

Du kan nok se at det er svært nogle gange med dynen over øjnene og inden i, at skulle tage beslutninger, lægge planer, blive klar, tænke på fremtiden. Eller tro på det. Tro på sig selv. Du bliver nødt til at gøre det selvom det ville være bedre at vente til et andet tidspunkt.., og så det der mærke efter mærke efter og ikke kunne , alt gøres med grader af underskud, der er ikke nok sammenhængende tid til at starte noget, halser bagefter. Dagen er så fandens lang før jeg kan sove igen. Det ene øjeblik vil jeg ikke mere, og akkurat efter erstattes opgivelsen af kampgejst og trumfkort.

Jeg kan ikke kurere ting ved at spise noget andet, tro mig jeg har prøvet, jeg kan ikke sove mere, jeg sover ti timer og er træt, eller jeg sover otte eller tolv og er træt. Når jeg gør noget for at gøre det ene bedre, begynder noget andet et andet sted. Så hvordan skal jeg stole på min krop; den jeg er i , og den jeg er. Med ledsmerter, inflammation og influenza og det der minder om men måske ikke er det, feber, natlige svedeture, ben der kan blive så trætte at de ikke kan gå, kvalmende træthed og nakkesmerter og ømme muskler , led der må knækkes igennem. Og så alt det modsatte som jeg er, ben der kan løbe og gå langt og cykle stærkt og overhale de andre, og lave store skulpturer i halve døgn, det er min vilje, men ja det var også sommer og jeg skulle ikke andet. Og det virker for mig, som det bedste. Forstår godt det kan være svært at forstå alt der er galt, når jeg griner og danser og finder på alt muligt og laver alt muligt ret så effektivt. Og når jeg kan være der for dig. Og kan mærke mig selv, sådan på en god zen-agtig måde. Men der foregår en konstant forhandling indeni, mellem viljer og behov.